

Datum: 27.06.2013
Medij: Vreme
Rubrika: Bez naslova
Autori: Danijel Šunter
Teme: Multinacionalne operacije

Napomena:
Površina: 1500
Tiraž: 15000

Naslov: Ko se još seća mira

Strana: 58

Liban: Na raskršću ratova

Za "Vreme" iz Bejruta

U velikoj radnji sa prigušenim svetlom Toni Lakis i njegova supruga nude mušterije vrućom kafom sa cvetnim mirisom kardamona. Ponosno pokazuju police prepune garderobe sa obeležjima znanih i neznanih vojski, sadašnjih i onih iz prohujalih vremena: od Ujedinjenih nacija, trobojki Španije, Italije i Srbije, do libanskog kedra i žuto-zelenog Hezbolaha.

Putnik namernik ovde može da nađe

gotovo sve za turističke i vojne pohode. Od živopisno oslikanih šiša i orijentalnih setova za čaj, feničanskih znamenja, kopija lederman noževa i sportskih satova, do kompleta uniformi i rančeva. Običnih turista u ovoj prodavnici odavno nema. Jedine mušterije su vojnici Ujedinjenih nacija koji čuvaju varljiv mir na nekoliko kilometara udaljenoj liniji razdvajanja između juga Libana i Izraela.

U obližnjoj zgradi žive Toniјеva porodica i rođaci. Česti gosti u stanu su im srpski mirovnjaci koji su u Libanu od 2010.

godine. Posebno je ponosan na ulje iz svog malenog maslinjaka u ataru sela Ebel el Saki. Kaže da je država otkupila deo prinosa, ali da uzgajivači novac još nisu dobili. "Od kada sam se rodio, moja porodica se neprestano selila zbog rata i bombi. Sećam se rata 1978. godine. I onoga iz 1982. I onog iz 1985. I svih koji su usledili posle. Ekonomija ovde praktično ne postoji. Ne znam od čega bismo živeli da nema Ujedinjenih nacija", kaže Toni.

U hodniku stoje tri strujomera sa mrežom isprepletanih prekidača. Dugotrajne

Datum: 27.06.2013
Medij: Vreme
Rubrika: Bez naslova
Autori: Danijel Šunter
Teme: Multinacionalne operacije

Napomena:
Površina: 1500
Tiraž: 15000

Naslov: Ko se još seća mira

Strana: 58

Od "Švajcarske Bliskog istoka" Liban se posle građanskog rata koji je počeo sredinom sedamdesetih godina prošlog veka pretvorio u još jedno bure baruta u regionu. Preko hrišćanskih, šiitskih i sunitskih verskih zajednica u zemlji se prepliću interesi Irana, Izraela, zaraćenih strana u Siriji, SAD-a... U poslednjem sukobu, koji se dogodio u ponedeljak, naoružani salafisti, pristalice šeika Ahmada al Asira, napali su libansku vojsku i ubili 15 vojnika. Ljudi žive život između rata i mira, koji obezbeđuju međunarodne mirovne snage među kojima je i srpski kontingent. Rešenje se ni ne nazire, a libanska dijaspora je u međuvremenu tri puta brojnija od stanovništva u samom Libanu

BODLIJAKAVA ŽICA I VOJNICI UN: Selo Al Gadžar i UNIFIL baza

restrikcije struje svakodnevna su pojava. Zbog toga je život nezamisliv bez skupocenih agregata i još skuplje mreže lokalnih proizvođača struje.

BRAĆA SRBI

Politika, religija i biznis u multikonfesionalnom Libanu su neraskidivo povezani. "Za većinu je nestašica struje patnja, za druge – biznis. Svako dobija svoje parče kolača. Bogati šiiti drže monopol na prodaju agregata, suniti prodaju pogonsko gorivo, a hrišćani imaju ključne

pozicije u državnom sistemu elektro-distribucije", objašnjava jedan međunarodni zvaničnik sa juga Libana.

Ebel el Saki je živi muzej turbulentne prošlosti i sadašnjosti Libana. Uz hrišćansko pravoslavno stanovništvo ovde žive i šiiti i druzi. Raskošne kamene kuće i krivudave, solidno asfaltirane ulice podsećaju na bogatija mesta jadranskog priobalja. U malenim spomen-parkovima vijore se zastave Norveške i Indije, znak sećanja na mirovnjake UN koji su stigli u njihove krajeve krajem sedamdesetih godina.

"Norvežani su došli davne 1978. godine. Živeli smo zajedno. Tridesetak momaka oženilo se našim devojkama, svake godine dolaze da nas posete", kaže Žorž Eid Rahal, gradonačelnik Ebel el Sakija. Pokazuje malenu memorijalnu sobu sa mnogobrojnim uspomena, uniformama i fotografijama iz vremena života sa Skandinavcima.

S ponosom dodaje da je njegovo selo nekada davno obilazio Šarl de Gol.

Srpski plavi šlemovi u ovim krajevima su rado viđeni gosti. Za meštane

obližnjeg Maržajuna i Ebel el Sakija to je prvo iskustvo sa mirovnjacima iz jedne pravoslavne zemlje. Za sunita, šiite i druge srpski vojnici bude sećanja na zlatna vremena pokreta nesvrstanih, Tita i Jugoslaviju, koja je uživala veliki ugled u arapskom svetu.

"Ovde svi živimo u slozi. Nije važno ko je hrišćanin, ko šiit a ko друз. Čuli smo puno o vašoj zemlji, dolaze nam u crkvu često vaši vojnici, voleli bismo da posetimo srpske manastire", dodaje Žorž Eid Rahal. Vest o minobacačkoj mini koja je sa obližnjeg brda ispaljena na Izrael nije ga obradovala: "To nije dobar znak. Mir je svima preko potreban. Ljudima je dosta rata."

VIŠE LICA HEZBOLAHA

A rat je za Liban i dalje stvarnost. U dvadeset kilometara udaljenoj Siriji besni građanski rat u kome je poginulo oko devedeset hiljada ljudi. Vodeći pokret libanskih šiita Hezbollah zvanično učestvuje u sukobu na strani snaga lojalnih sirijskom predsedniku Bašaru al Asadu. Sirijski vođa pripada šiitskoj sekci alaviti-ma. Šiiti čine i većinu stanovništva južnog Libana. Ratuje se i u samom Libanu. U drugom po veličini gradu Tripoliju na severu te zemlje, vladine snage bezuspešno pokušavaju da zaustave oružane sukobe šiita i sunita.

Na svakoj većoj raskrsnici na jugu zemlje stoje plakati svetih mučenika Hezbollaha poginulih u sirijskom ratu. Na banderama se vijore zastave Hezbollaha i Amala. Bilbordi pored puta su mešavina potrošačkog i versko-političkog marketinga. Od Ronalda koji reklamira brzu hranu, do ajatolaha Homeinija, vođa Hezbollaha Hasana Nasrale i Amala Nabi Berija.

Hezbollah je u SAD označen kao teroristička organizacija i produžena ruka Irana koji pokušava da preokrene tok rata u susednoj Siriji. Za Izrael to je neprijatelj koji je pokazao da ume da ratuje i na kopnu i na moru. Za Liban to je legitimni pokret koji ima poslanike u parlamentu, ministre, televiziju, škole, bolnice i koji pomaže izgradnju ratom razorenih područja. Za narod na jugu zemlje to je oslobodilački pokret koji se pokazao borbeno sposobnijim od zvanične vojske.

"Svih ovih decenija nijednom

arapskom vođi nije pošlo za rukom da nanese poraz Izraelu. Vođa Hezbollaha Hasan Nasrali jeste. On je novi Saladin", izneo je u nedavno objavljenoj studiji admiral Samir el Kadem sa Arapskog instituta za istočne i zapadne studije.

ZA SVE JE KRIV IZRAEL

Za Hanžara Šaeba, jednog od vođa Amala, drugog po snazi šiitskog pokreta u Libanu, za sve je kriv Izrael. "Čujete li ove izraelske mlaznjake iznad naših glava? Tako mi živimo decenijama", kaže

■ **"Svih ovih decenija nijednom arapskom vođi nije pošlo za rukom da nanese poraz Izraelu. Vođa Hezbollaha Hasan Nasrali jeste. On je novi Saladin" – Samir el Kadem sa Arapskog instituta za istočne i zapadne studije**

on pokazujući prstom u nebo. Dodaje da je više godina bio u izraelskom zarobljeništvu i da je bio mučen. "I majku su mi držali zatvorenu samo zato što sam branio svoju zemlju. Sada je potpuno jasno da sirijska opozicija radi u interesu Mosada. Zato niko u Libanu ne sme da ima dilemu na čijoj strani treba da budemo", kaže on.

Na pitanje kako gleda na plave šlemove, ovaj funkcioner Amala iz Maržajuna sa osmehom odgovara: "Dobro je što su ovde. Pomažu narodu. Preko njih u svet dopire istina o tome šta se ovde zaista dešava."

ZNAKOVI PORED PUTA: Mučenici i vođe pokreta Amal...

BAZA "MIGEL DE SERVANTES"

Na izlazu iz Maržajuna, na putu ka španskoj bazi UN "Migel de Servantes", bosonoga deca i psi radoznalo trče oko belih vozila UN. Sa obe strane puta improvizovani kućerci od kartona, platna i najlona gde žive izbeglice iz Sirije.

Okolna brda bila su važna uporišta boraca Hezbollaha tokom rata sa Izraelom 2006. godine. Zbog toga šiitsko stanovništvo sa velikim nepoverenjem gleda na strance sa kamerama i foto-aparatima. Bilo da su novinarske tv ekipe ili mirov-

njaci UN. Svako ko se lati objektivu rizikuje da bude zaustavljen i da mu bude oduzeta oprema.

Bazu "Migel de Servantes" neposredno pre svetske ekonomske krize podigli su Španci. Prostrani kompleks sedište je sektora Istok mirovnih snaga u Libanu (UNIFIL). Tu zajedno rade vojnici iz Indonezije, Malezije, Salvadora, Kambodže, Kine, Indije, Španije i Srbije. Naši mirovnjaci su u Libanu od decembra 2010. godine, u okviru španskog kontingenta. Prvobitno ih je bilo pet, a danas 49. Po broju angažovanih ljudi to je najznačajnija

Datum: 27.06.2013
Medij: Vreme
Rubrika: Bez naslova
Autori: Danijel Šunter
Teme: Multinacionalne operacije

Napomena:
Površina: 1500
Tiraž: 15000

Naslov: Ko se još seća mira

Strana: 58

... i Homeini i Hamnei

mirovnna misija Srbije.

Potpukovnik Branko Mišić je štabni oficir za obuku i planiranje vežbi u sektoru Istok. "Srbija ima ovde jedan vod pešadije, štabne oficire i nacionalni element za podršku. Zadaci se izvršavaju 24 sata dnevno sedam dana u nedelji", objašnjava on.

Energični major Radiša Dedić radi na projektima civilno-vojne saradnje sa drugim kolegama iz UNIFIL-a. Mirovnjaci pružaju pomoć stanovnicima na jugu Libana, od popravki drumova do nabavki novog osvetljenja na solarni pogon ili angažmana lekara i veterinarara, što je dragoceno za sticanje poverenja.

PLAVA LINIJA

Zadatak srpskih mirovnjaka u Libanu je da zajedno sa kolegama iz Španije obezbeđuju liniju razdvajanja između Libana i Izraela poznatu kao "plava linija". Sa svoje strane Izraelci su podigli takozvanu tehničku ogradu: žicom opasani pojas opremljen najmodernijim uređajima za dnevno i noćno osmatranje. Na nekim tačkama, gde se naselja dve zemlje gotovo dodiruju, Izrael je podigao betonske bedeme.

Kafer Kila jedno je od takvih mesta. Među zbijenim, zapuštenim kućama pažnju privlači poneka bakalnica i prodavnica rezervnih delova. Sa uzvišenja popularno nazvanog Panorama point, koje danonoćno obezbeđuju vojnici UN, kao na dlanu se vide izraelski gradić Metula i njegove plodne oranice i voćnjaci.

Najisturenija tačka na kojoj se nalaze srpski i španski mirovnjaci je baza "Gadžar". Neposredno pored baze je istoimeno grad koji je Izrael anektirao 2006. godine. Šarene zgrade naziru se kroz bodljikavu žicu i prostranstvo obraslo požutelim rastinjem. Vojnici pokazuju na dolinu koja skriva mnogobrojna minska polja. U "Gadžaru" su stacionirani srpski i španski pešadijski vod. Od druge polovine maja tu su iskusni vojnici iz 4. brigade.

Život u maloj bazi "Gadžar" okružen je bodljikavom žicom i barijerama od betona i šljunka. Na raspolaganju vojnicima su teretani i teren za košarku. Flaširane vode, voća i sokova ima u praktično neograničenim količinama, i to je neophodno tokom dugih, sušnih letnjih meseci u podnožju Golanske visoravni.

Odnos izraelske vojske prema UN mirovnjacima takođe je korektan. "Prepoznaju po uniformama odakle su koji vojnici UN. Ponekad nam mahnu. Mi ne odgovaramo, jer svaku gestikulaciju UN može da protumači kao znak pristrasnosti, a to je strogo zabranjeno", objašnjava jedan srpski oficir.

"Neka vas ne zavarava ova tišina. U slučaju bilo kakve provokacije, iza ovih brežuljaka se odmah pojavljuju tenkovi Merkava i vojnici u punoj borbenoj opremi", dodaje on.

Srpski vojnici u Libanu se menjaju na šest meseci. Oni koji pakuju opremu i ustupaju mesto novoj smeni prepuni su utisaka. "Porodica je na gubitku, jer smo toliko odsutni. U svakom drugom smislu

smo na dobitku, i što se tiče napretka u karijeri i finansija. Korisni smo i za državu i vojsku. Videli smo kako rade drugi. Iskustva ćemo preneti svojim kolegama", kaže poručnik Mitrović iz Zaječara. Među vojnicima su i devojke, poput Borke Jovanović.

Kažu da je odnos Srba i Španaca dobar i pored jezičke barijere među onima koji slabije govore engleski. Stariji vođa Svetozar Pešić ostavlja utisak odlučnog vojnika sa iskustvom iz vremena rata i mira. U "Gadžaru" komanduje pešadijskim odeljenjem. "Prošli smo dugu i zahtevnu obuku. Imam samo reči hvale. Španci su nas dobro prihvatili i stvorili smo dobra prijateljstva", kaže on.

NAKURA

Put od Gadžara i Maržajuna ka zapadnom delu južnog Libana i obalama Mediterana proteže se kroz brdovite predele obrasle niskim rastinjem. U strmom klancu pored puta zlokobno stoje poluzardale table koje upozoravaju na minska polja. Put zatim naglo skreće u ravnica predele libanskog priobalja. Tu je selo Nakura, na koje se naslanja ogromni kompleks glavnog štaba UNIFIL-a.

Nezvanična granica Libana i Izraela udaljena je nepuna tri kilometra. U daljini se naziru osmatračnice izraelske vojske koje danonoćno prate stanje na liniji razdvajanja. Iako se nalazi na samoj obali, plivanje u bazi je zabranjeno. Zardala bodljikava žica deli kamp od mora.

U Nakuri radi oko hiljadu civila, od kojih 800 Libanaca. Posredno, mnogo više stanovništva vezano je za UN kroz ugovore o snabdevanju ili izvođenju radova. To je glavni izvor prihoda za najveći deo lokalne populacije.

Za Miladina Bogetića, iz odeljenja za političke i civilne poslove štaba u Nakuri, ovo je prvi posao u toj međunarodnoj organizaciji. Pre toga je radio u crnogorskom ministarstvu inostranih poslova. O svom poslu priča sa puno entuzijazma.

"Bavimo se odnosima Libana i Izraela, imamo dobru komunikaciju sa obe vojske. Služimo često kao kanal komunikacije između njih. Izrael i Liban su formalno u ratnom stanju jer nije potpisan mirovni sporazum. Trudimo se da smanjimo tenzije i činimo sve da ne dođe do obnove neprijateljstava", objašnjava Bogetić.

Datum: 27.06.2013
Medij: Vreme
Rubrika: Bez naslova
Autori: Danijel Šunter
Teme: Multinacionalne operacije

Napomena:
Površina: 1500
Tiraž: 15000

Naslov: Ko se još seća mira

Strana: 58

Dodaje da je UNIFIL jedna od najstarijih misija UN koje su i dalje na snazi: "Iako pun naziv UNIFIL – *United Nations Interim Forces in Lebanon* – ukazuje na privremeni karakter, ovde smo veoma dugo. Tek kada sam došao ovamo, shvatio sam koliko je kompleksna zemlja i situacija. Osamnaest verskih i etničkih grupa, dugogodišnji problemi sa Izraelom i Sirijom..."

Miladin nije jedini sa prostora nekadašnje Jugoslavije koji radi u Nakuri. Nasleđe devedesetih godina dovelo je trbuhom za kruhom mnoge ljude sa Zapadnog Balkana u UN. U Nakuri ih radi na desetine. Od stručnjaka za IT do stručnjaka za bezbednost, logistiku i diplomatiju. Svi rado pričaju sa gostima iz Beograda.

Jedan od njih nalazi se u samom vrhu hijerarhije UNIFIL-a. Rođeni Beogradanin i iskusni jugoslovenski diplomata Miloš Strugar zamenik je šefa misije UNIFIL-a i direktor za političke i građanske poslove te misije. Najviše je rangiran civil u toj misiji. Pre toga je radio u Južnoj Africi, Ruandi, Tadžikistanu, Avganistanu i Jerusalemu. Bio je član jugoslovenske delegacije u sedištu UN davne 1992. kada je Beograd suspendovan iz te organizacije.

"Ovo je treća po veličini misija UN i jedina koja ima svoju mornaricu. Ovaj prostor je bure baruta. Svaki sukob na Bliskom istoku izaziva reakcije u najvećim prestonicama sveta. UNIFIL stoga ima veliki značaj za stabilnost ne samo ovog regiona, već i celog sveta. Na nama je velika odgovornost", objašnjava Strugar.

On ističe uspehe u izgradnji mira na jugu Libana, ali i upozorava da je mir povezan sa progresom dve zemlje na političkom planu: "Mi ne možemo biti zamena za mirovni sporazum između dve zemlje. Naš uspeh će biti meren po tome da li će doći do novog sukoba ili ne."

Stanje u susednoj Siriji za sada nema posledice na rad UNIFIL-a. "Indirektno osećamo posledice toga, jer se stvara opšta nesigurnost i u Libanu i u Izraelu", kaže Strugar. Dodaje da je zbog toga libanska vojska primorana da veći deo snaga prebaci na granicu sa istočnim susedom, što povećava operativni tempo UN-a na terenu.

Strugar i njegov kolega, šef misije UNIFIL italijanski general Paolo Sera, učestvuju u veoma osetljivom poslu

**IZGRADNJA
BEZ MILOSTI:
Kontrasti
Bejrutske
sadašnjice**

organizacije tripartitnih sastanaka UN, Izraela i Libana. Na ničijoj zemlji jednom mesečno se razgovara o bezbednosnoj situaciji. To je ujedno i jedini zvanični kanal komunikacije između Libana i Izraela.

Sera je general italijanske vojske. Bio je u misijama na Kosovu i u Avganistanu. Pod svojom komandom ima 12.000 vojnika i mornara iz 37 zemalja. Njegovi brodovi sprečavaju ilegalne aktivnosti u libanskom akvatoriju, ali i nadgledaju vazdušni prostor iznad te zemlje.

Ne krije da mu je drago što se među vojnicima nalaze i Srbi: "Vaši vojnici su odlučni i sposobni za osetljive zadatke. Ovdje morate da budete u kontaktu sa stanovništvom, da oslušujete šta govore, a ne samo da nastupate sa zahtevima."

Isti stav ima i Miloš Strugar. On veruje da je za Srbiju važno da bude prisutna na Bliskom istoku i da učestvuje u mirovnim misijama: "Bliski istok i Balkan imaju istorijsku vezu, imaju bezbednosnu vezu, mislim da je u našem interesu da znamo šta se tu dešava, da budeмо faktor u dešavanjima, a pored toga

se stiče operativno iskustvo, otvaraju se nove mogućnosti, novi vidovi saradnje."

PUT ZA BEJRUT

Izlaz iz baze "Nakura" vodi na jedini libanski auto-put. Uz put se prostiru plantaže banana i platenici sa povrćem. Na brdima su načičkane velike kuće libanske dijasporе. Većim delom godine su prazne. Petnaestak kilometara severnije je grad Tir, u kome živi većina službenika UN. Meštani s ponosom ističu drevnu istoriju ovih prostora i da je grad pod opsadom držao Aleksandar Veliki.

U okolini grada su načičkane prašnjaва sela i palestinski izbeglički kampovi koje obezbeđuje libanska vojska. Na obodima sela načičkani drajv-inovi Mekdonaldsa i kfc-a. Severnije od Tira je reka Litani, koja fizički odvaja jug Libana od ostatka zemlje. Odlazak na jug nije moguć bez specijalne dozvole libanske vojske.

Na putu ka libanskoj prestonici Bejrutu leži i drevni feničanski grad Saida, u kome je bila luka koju su krstaši koristili tokom pohoda na Jerusalim. U njega UN

Datum: 27.06.2013
Medij: Vreme
Rubrika: Bez naslova
Autori: Danijel Šunter
Teme: Multinacionalne operacije

Napomena:
Površina: 1500
Tiraž: 15000

Naslov: Ko se još seća mira

Strana: 58

Verski ključ

Do početka šezdesetih godina Liban je bio jedina arapska zemlja sa većinskim hrišćanskim stanovništvom. Danas hrišćani čine oko 40 odsto stanovništva (maroniti, pravoslavci, melkiti). Šiita ima oko 30 odsto, koliko i sunita. Druzi broje oko pet odsto populacije. Verski ključ igra presudnu ulogu u državnom ustrojstvu Libana. Predsednik države po pravilu je hrišćanin maronit, premijera bira sunitska, a predsednika skupštine šiitska zajednica. Osetljiv balans snaga i uticaja narušava prisustvo Palestinaca izbeglih nakon stvaranja nezavisnog Izraela. U Libanu ih ima oko 400.000, većinom bez državljanstva i prava glasa.

vojnici nerado ulaze zbog nestabilnosti i čestih sporadičnih okršaja šarolikih neregularnih formacija.

Vožnja libanskim auto-putem posebna je avantura. Svaka traka može biti i najsporija i da služi za preticanje, u zavisnosti od raspoloženja vozača. Na raskrscima se retko poštuju semafori, važi princip jačeg i bržeg.

IZMEĐU RATA I MIRA

Glavni grad Bejrut spoj je velikih kontrasta. Od siromašnih južnih predgrađa u kojima žive šiiti do glamurnog biznisa centra koji Libanci popularno zovu "duntaun" i prestižnih četvrti Ašrafije, gde većinu stanovništva čine hrišćani i bogati suniti. Ugledni Američki univerzitet u Bejrutu (AUB) u centru grada obuhvata veliki kompleks izgrađen u stilu neogotike. Stariji je od Beogradskog univerziteta.

Do rata 2006. godine Bejrut bio je jedna od svetskih prestonica bankarstva, turizma i zabave poznata po ekskluzivnim diskotekama, šarolikim i maštovito osmišljenim barovima i restoranima. Ovaj kosmopolitiski grad do početka građanskog rata uživao je titulu Pariza Bliskog istoka. Većina meštana govori arapski, francuski i engleski.

Razvoj pod uticajima raznih kultura, od Mletačke republike i Otomanskog carstva do Francuske i SAD, vidljiv je u arhitekturi. Predivne zgrade venecijansko-arabeskog stila, neomamluka, neogotike i modernizma sve više nestaju pred novim bezličnim oblakoderima, koji centar libanske prestonice pretvaraju u Dubai. Nasleđe prohujalih ratova takođe je vidljivo. Među novim oblakoderima i hotelima u centru štrče oštećeni i napušteni

Holidej in i Ekselzior.

Za građane Bejruta mešavina mirnodopskog i ratnog života je deo svakodnevice. Na ulicama se nalaze naoružani vojnici. Kažu da su navikli da uživaju u svakom danu kao da je poslednji. Mnogi su posle rata 2006. godine i perioda nove nestabilnosti odlučili da napuste Bejrut. Kao i njihovi očevi i dedovi, iz istih i sličnih razloga. U Libanu živi oko četiri miliona ljudi, a pretpostavlja se da im dijaspora broji oko petnaest miliona, među kojima su i multimilijader Karlos Slim, Šakira, Selma Hajek i Pol Enka.

Neki ipak ne odustaju. Među njima je i mladi muzičar koji nam pokazuje živu noćnu scenu Bejruta u jermenskoj četvrti Mar Mihail. Kaže da je dolazio i u Novi Sad na Exit i da pokušava da nešto slično organizuje u Libanu. "Ljudi su ovde veoma gostoljubivi i obožavaju provod. Ipak, nisu navikli da kampuju, već da uživaju u punom komforu", objašnjava sa osmehom.

Sledećeg jutra saznajemo da je te iste večeri došlo do oružanog okršaja u blizini bejrutskog aerodroma između palestinskih ekstremista i Amala. Rat i mir ovde se nalaze u spirali kojoj se ne nazire kraj. ¶

DANIEL ŠUNTER